

99. O, Susanna

Hurtigt.

Jag är född vid gamla Sveriges kust där den stol-ta sku-tan går. Och den första gång han gick ombord kysste han mig öm och huld och han stol-ta sjö-man var min lust från jag blott var sjutton år. Men den sa-de vän-ligt des-sa ord Du är allt mitt hjärtas guld. O, Su-san-na gråt ic-ke för din vän, men bliv mig städ-se tro-gen tills jag kom-mer hem i-gen.

2. På den långa resan drog han bort,
 Jag satt ensam. O, min skatt!
 Och när vädret det var riktigt hårt,
 Låg jag vaken mången natt.
 Men när tåren bittert flöt på kind,
 Kom min sjöman hem i hamn
 Och så sjöng han med ett nöjsamt sinn',
 Då han tryckte mig i famn:
 »O Susanna, gråt icke för din vän!
 Jag gungat har uppå böljan blå,
 Och här har du mig igen.»
3. Och så talte vi så månet ord,
 Vi förglömde storm och blåst,
 Men en dag han sa: »Min tös, jag tror,
 Vi behöver snart en präst.
 Jag får ta en tur på två års tid,
 Men är lyckan med din vän,
 Kommer jag med rik'dom åter hit,
 Och vi gå till prästen hän.
 O Susanna, gråt dock ej för mig!
 Jag till Kalifornien far
 Och gräver guld för dig.»
4. I ett litet hus vid kusten bor
 Vi som lyckligt äkta par.
 Han kom hem igen, han höll sitt ord,
 Fyra raska barn vi har.
 Han går icke mer på resor, nej!
 Men när stormen rasar vild,
 Han till barmen älskligt trycker mej
 Och så säger han så mild:
 »O Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,
 Där finns ej man så glad som jag
 På hela Sverges kust!»